

over Pengepolitikens Rammer. Delegationens Flertal mener, at det hverken er muligt eller ønskeligt ved Pengepolitikens Midler at øve Indflydelse paa de Prisfluktuationer, der hidrører fra andre Aarsager end de monetære. Delegationen mener, at det er af den største Vigtighed at undgaa voldsomme Prissvingninger, men understreger samtidigt, 1) at den ikke anser det for muligt helt at undgaa Svingninger i det almindelige Prisniveau, og 2) at den er klar over, at det Maal af Stabilitet, som ønskes opnaaet, ikke kan sikres alene ved pengepolitiske Midler.

Den Stabilisering af Prisniveauet, som Delegationen anser for praktisk mulig, er en relativ og ikke en absolut Stabilitet forsaavidt angaar en gros Priserne, set over et langt Spand af Aar. Det anses ikke for muligt at borteliminere Prisniveauets Korttidssvingninger, men det menes, at disse Svingninger kan reduceres betydeligt, hvis Prisbevægelserne over længere Sigt (Grundbevægelserne) blev gjort forholdsvis konstante. Det, som det navnlig gælder om at undgaa, er saadanne voldsomme Prissvingninger, som Verden fornylig har været Vidne til. Et saadant Maal af Stabilitet kan imidlertid efter Delegationens Opfattelse kun opnaas ved Udvikling af en elastisk økonomisk Politik, som tillader de økonomiske Kræfter at frembringe smaa Korttidssvingninger i de individuelle Priser eller i Gennemsnitsprisiniveauet.

Delegationen er herved opmærksom paa, at det ikke er tilstrækkeligt at fæste sin Opmærksomhed alene ved en gros-Priserne; det er vanskeligere at standse en Prisbevægelse, der allerede er i Gang, end at hindre et Prisfald i at sætte ind, altsaa maa man tage Varsel af andre Kendetegn end selve Priserne (den frie Markedsrente, Obligationskurserne, Aktiekurserne, Bygepriserne, Bankudtrækkene, Produktionschifrene for Raamaterialerne, de internationale Kapitalbevægelser etc.). Hvad særligt Pengepolitikken angaar, skal man i Almindelighed ikke søge at standse Guldets Bevægelser, men nøje følge disse og — bortset fra Undtagelsestilfælde — bestrebe sig for at frem-

skynde de Virkninger, som Guldbevægelsen fremkalder. Midlet i Pengepolitikken er Ændringer i Diskontosatserne og i visse Tilfælde ogsaa »open market operations«. Et intimt Samarbejde er nødvendigt mellem Seddelbankerne, og disse maa gives Adgang til i højere Grad end nu at skaffe sig alle de til Bedømmelse af Situationen nødvendige Oplysninger.

Gulddelegationen er af den Opfattelse, at man maa regne med Muligheden for en forøget Efterspørgsel efter Guld, naar den nuværende Depression er overstaaet, hvorfor den i Slutningen af sin Rapport undersøger, hvilke Foranstaltninger der kan træffes for at økonomisere med Møntguldet.

Med Hensyn til *guldbesparende Forholdsregler* foreslaas det i Betænkningen at nedsætte Dækningsprocenten (uden dog at afskaffe den lovmæssigt fastsatte Minimumsdækning) og at gøre Lovreglerne mere elastiske. Anvendelsen af *Guldveksselfoden*, hvorved forstaas en saadan Møntfod, ved hvilken de nationale Penge ikke — eller ikke alene — er indløselige med Guld, men med Deviser lydende paa et fremmed Lands Guldvaluta, og for hvilken særlig Genuakonferencen i 1922 slog til Lyd, menes at ville blive mere begrænset i Fremtiden end i Tiden før 1931. Denne Møntfod medfører en vis Risiko for Uoverskuelighed og kan under visse Omstændigheder modarbejde Guld fodens Funktioner. Dog menes den stadig at frembyde den billigste og i nogle Tilfælde den eneste Mulighed for Lande, som selv er ude af Stand til at udrede de Omkostninger, der ellers er forbundet med Guld fodssystemet, for at faa Del i de Fordele, som en stabil Valuta frembyder. For at forhindre de Tab, der har vist sig at kunne være forbundet med Anvendelsen af Guldveksselfoden, har der været foreslaaet to Fremgangsmaader. Den ene er, at Landene med Guldveksselfod vælger omhyggeligt mellem de Finanscentrer, der lover mest i Retning af fremtidig Stabilitet. Den anden er, at søge Tabsrisikoen fordelt ved at sprede Midlerne over flere fremmede Valutaer, f. Eks. ved at benytte Banken for